

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο Κονστάουλος νομοιούριζε χίτι,
σφιγγοφυίζοντας στη θέα του, ο ίδιος
πάντα, γερο-παράξενος και ιδιότροπος....
Ο Φερουλίαν δεν έβλεπε την ώρα να
τελειώσει το γένειο κ' όταν πειά σηκώθη-
κεν άλ' τ'ο τραπέζι, έφρξε να βρη τ'ο
φίλο του Ρουγιέρο.

Ανυπομονούσε να μάθη τι τ'ο μέλλο-
ται να πάθη στη ζωή του, τι τέλος θάχε
ό περιπετειώδης και πολυζήμαντος βίος του.
Βρήκε τόν Ρουγιέρο σ'ο ναύλοσκηπτατο δωμάτιο πού τ'ο χρησιμο-
ποιούσε ως σπουδαστήριο.
— Βλέπετε, κόρη μάγε, ότι είμαι άρρωθής, στα ραντεβού μου,
τ'ο έλε μταινοντας.
— Άγαπήτε μου κόρη Φερουλίαν, τ'ο άποκριθηκε ο Ίταλός, δεν
ήθελα να σας άποδεχτώ έδώ. Άς κατεβόμοε καλύτερα σ'ο πρώτο
άποταμο, εκτός άν θέλετε να δ'ητε άπάνω σ'οη δουλειά μου.
— Πολύ διά τ'ο επιθυμούσα. Δεν είνε και συνηθισμένο πράμα να
πετάγης ένα μάγο την ώρα πού έξεταιζει την τύχη τ'ο κόσμου.
Ο Ρουγιέρος έβλεπε με μιάς σοβαρός :
— Λοχαγι, είνε, έσύ δεν πάσχεις άλ' αυτή την άσθένεια τών
συγχρόνων μας πού τ'ο λένε εσπαστία. Γι' αυτό θά σοδ μλήσω με ει-
λιζαρίνια : Δεν είμαι ούτε προφήτης, θού ούτε καί ψεύτης.

— Αηλαδή είνε κ' από τ'α
δύο ; τ'ο έλε ο Ρολάνδος γελόν-
τας διστατά.
— Έστο. Αυτό θ'ομοδ με δ'ε
ένδιαφέρει. Γυρίστε από 'δώ, λο-
χαγι, και ζηττάστε.
Ο Ίταλός έδινγε με τ'ο δά-
χτυλό του τόν οίφαναό. Χιλιάδες
αστέρια άγχιδοβολούσαν σ'ο γα-
λάσιο σπέρωμα.
— Ο καιρός είνε πολύ ώ-
ραίος, έλε ο στρατιωτικός.
Ο Ρουγιέρος χαμογέλασε.
— Μαρσάτ σ'ε τέτοιο μεγαλο-
πρεπές θέαμα, τ'ο έλε, δ'ε σ'οι-
χεται άλλο τίποτα σ'ο νου σου ;
— Ναι, δικηο έχετε. Σκέπτο-
μαι ότι άν όλα αυτά τ'α αστέρια
πουν λαμπρούσιν εκει ψηλά ήσαν
χρυσά σκονδα κ' αυτά τ'α χρυσά
σκονδα ήσαν δικά μου, θά άγώ-
γαζα έναν πύργο και θά έπαιρα
εγήμεριο τόν καιλό μου φίλο δ'εν
Μαθουρίνο.

Άκουσα μιά μέρα τόν πνευματικό της...

— Πολύ καλά ! Έγώ θ'ομοδ
ζηττάζοντας σ' αυτή την άπειρα-
τοσήν βίβλο τ'ο χειρ'ο τ'ο Θεού.
Φαντάζεσθε άλήθεια ότι ο άνα-
ριθμητες αυτές σφαίρες έβάλλη-
ναν εκει μόνο και μόνο για να φωτίζων μιά ζουμπά άνθρώπων πού
γυρίζων άπάνω σ'όν ταινωό πλανήτη μας ;
— Έχετε να μ'ο π'ης κ' άλλα τέτοια ; φώησε ο λοχαγός.
— Και πούδ τ'ο ξέρει άν ο οίφαναός δεν είνε ένα τεράστιο βιβλίο
έπου μ'ορουν να διαβάζων τα μυστικά τ'ο μέλλοντος δ'σοι κατέχων
τ'ο κλειδί αυτής τ'ης μυστηριώδους γλώσσης ; συνέχισε ο Ρουγιέρος.
— Και σεις νομίζετε πού τ'ο κατέχετε αυτό ;
— Πούδ ξέρει : Κάμποςσε φορές, σ'ς όμολογώ, κοντεύο να τ'ο
πιστέψω, γιατί ο προφήτης μου, πολύ συχνά, βγαίνων άληθινές.
— Ξέρете πού μ' άνησχετε κάπως μ' αυτά πού μ'ο λέτε ; Μί-
πως εδιδάδατε άλήθεια σ' άστέρια ότι πρόκειται να κρεμαστώ ;
— Καθόλου ! Έκείνη την έποχή σ'ς έπερνούσα για κακοθύρο και
σ'ς έθεωρούσα άξιον τ'ης κρεμάλας.
— Όστε τ' άστέρια δ'ε σ'ς είχαν π'η τίποτα ;
— Όστε μ'ο πέρασε άλ' τ'ο νου να τ'α φωτήσω.
— Κοιτά τ'ο Σατανά !... Κόρσο ντε μάτζο !... Έλι τέλος !...

Τώρα ήθεε η καρδιά μου σ'η θέα τ'ης. Τι τ'α θέλεις, φίλε μου, ή
ίδια τ'ης κρεμάλας δεν είνε καθόλου ενόχαστη.
— Σωστά, άκούω ριμματα σ'η σκάλα. Μπάτε σ' αυτό τ'ο δωμάτιο.
Κι' επειδή είνε περιεργός προσπαθήστε να δ'ητε και να άκούσετε.
Ο Ρολάνδος πέρασε τ'ο κα-
τώφλι τ'ο δωματίου, χωρίς να
π'η λέξι.
Μιά γυναίκα φάνηκε σκεπα-
σμένη με μακρύα και με τ'ο πρό-
σωπό τ'ης κρυμμένο κάτω από
μιά προσοπίδα.
— Είστε μόνοσ σας ; φώ-
ησε Ίταλιλά.

— Ναι, κυρία, άποκριθηκε ο αστρολόγος Γαλλικά, έντελός μώ-
νος μου.
Ήταν περτήθ'ομοδ ή φροντίδα πού έλαβε ο μάγος να μλήση
Γαλλικά, γιατί ο φίλος μας Φερουλίαν πού είχε έπισκεφθή τ'οσες
ζούρες ήξερε καλά τ'α Ίταλικά, τ'α Άγγλικα και τ'α Ισπανικά. Μο-
νάγα τ'α Γερμανικά τ'οι φάνηκαν δύσκολα και δ'ε θέλησε να τα μάθη.
— Μ'ο έτοιμάσατε ό,τι σ'ς είχα π'η ; έπισκόλησε ή άγνωστη.
— Ναι, κυρία.
— Τ'ο κέρινο άγαλματάκι ;
— Όχιστε, αυτό είνε.
Κάτω άλ' τ'ο φ'ος τών άστρων η άγνωστη ζηττάζε με προσοχή
τ'ο άγαλματάκι πού τ'ης έδωσε σ'τα χέρια ο Ρουγιέρος.
— Τ'ο κρατ'ο, άποκριθηκε κεινη. Μ'ο είνε τι άρχει να καρ-
φώσω μιά χρυσή βελόνα σ'το μέρος τ'ης καρδιάς και τότε τ'ο πρόσωπο
μ'ο παριστάνει τ'ο άγαλμα αυτό θα γαση τ'ην άμορφιά του...
— Και τ'η ζωή του, πρόσθεσε ο Ρουγιέρος.
— Έβγινε λίγων στιγμών σιωπή. Κοιταίν η άγνωστη φώησε :
— Ομοιήσατε, κ. Ρουγιέρο, να ζηττάζετε τί λένε τ' άστέρια μου
τ'η νέα πού σ'ς είπα ;
— Λείχνουν ότι ή γυναίκα αυτή θάμια δ'οσυχρομένη, άποκριθηκε
ο Ρουγιέρος.
— Στόν έρωτα ;
— Και σ'όν έρωτα και σ' όλα. Η ασφ'ορία τ'ο Άρρωθ και τ'ης
Άφροδίτης προλέγει ότι ή γυναίκα αυτή θα παντρευθή, άλλα ο γάμος
τ'ης θα έχη τραγικές συνέπειες.
Η άγνωστη πλησίασε τ'ο Ρου-
γιέρο και τόν έρωησε με τρεμά-
μενη φωνή :
— Κόσμιε, μπορέσι να μά-
θης πούδ θάμια ο δ'ντερος σ'ο-
ζυγός τ'ης ;
— Αδύνατο, κυρία.
— Πώς αδύνατο ; Τέτοιο
είνε λοιπόν η έπιστημη σου ;
— Γνωρίζω μόνον κρηια τ'ο
άργαζ γρημιασά τ'ο δ'νομα-
τός του.
— Πού είνε ;
— Έμ'λον και Δέλλα.
— Α' φώναζε η άγνωστη.
Έρρικος Λαμβόλ : Τ'ο φοβόμουν
αυτό.
— Απατάσθε, κυρία μου. Δεν
πρόκειται περί Γάλλου, είνε ο
Ρουγιέρος.
— Είστε βέβαιος ;
— Τ' άστέρια ποτέ δ'ε μ'ο
είπαν ψέμματα.
Η άγνωστη έσκαψε τ'ο κε-
φάλι τ'ης και φάνηκε σ'α να σ'οι-
λοζούταν.

«Έρρικος ; έλεγε από μέσα
τ'ης. Μά πούδ νίνεαι αυτός ; Η
Μορία δεν έχει έναν εξαδέλφο Έρροκο. Α, ναι, αυτός είνε, Έρρικος
Λέφφλεν. Νά λοιπόν πού τ'ο βρήκα. Έξοχα ! Αυτόδ είνε, Αύτόν θα
πάρη. Άκουσα μιά μέρα τόν πνευματικό τ'ης να τ'ην σ'οιδοκείνη σχε-
τικώς και να τ'ης όποδεικνύει ως σ'ίσζον τόν Λέφφλεν...
Κι' έπειτα γυρίζοντας π'ός τ'ο σ'ομιλήτη τ'ης τόν έρωησε :
— Όσο για μένα, τί βρίζατε ;
— Μ'οι ζητήσατε να σ'ς π'ο π'οιόν τόπο θά π'θάνετε.
— Ναι, άποκριθηκε η άγνωστη με τρεμάμενη φωνή.
— Καπόν, κυρία μου, να μ'ην έχετε έπιστοσύνη σ'όν Άγιο
Γερμανό.
— Στόν Άγιο Γερμανό ; φώναζε εκεινη. Κι' εγώ πού πάω τόσο
συχνά σ'όν Άγιο Γερμανό σ'ο Λαί ! Μά και τ'ο παλάτι μου σ'η σ'οινα-
κία τ'ο Άγιου Γερμανού βρισκεται. Κ' ο έπιστάτης τών κτημάτων
μου τ'ο ίδιο όνομα έχει. Είνε καινος να με δηλήτηρησ'η αυτόδ ο κα-
νιγίας ; Σ' ευχαριστώ πολύ, Κόσμιε. Νά πάρη κ' αυτό τ'ο διαμάντι.
— Δέσπονα, δεν ξέρω π'ώς να σ'ς ευχαριστήσω. Είμαι ταπει-
νώτατος και πάντοτε ενόχμων δούλος σας...
— Θά κάμω κ' άλλα περισσότερα για σένα... Μά π'ες μου, π'ότε
θάμια έτοιμο τ'ο βοτάκι πού σ'ο
ζήτησα ;
— Τ'ο βοτάκι τ'ης άγάλης ;
— Ναι.
— Πρέπει να περμίνετε
τ'οσάρες έδδομάδες άκόμια.
— Γιατί τόσο πολύ ;

(Ακολουθεί)